

Đó chính là tình yêu

Có người từng nói, mỗi người trong chúng ta, không trừ ai cả, cũng đều bị bệnh tâm thần. Có thể là nặng hay nhẹ, cũng có thể là mơ mơ hồ hồ đôi lúc quên cái này quên cái kia, nháy mắt đó lại quên đồ đạc ở đâu, hay mất ở một nơi, tìm kiếm một nơi... Và cũng có khi con tim bị bệnh cũng có thể được coi là một loại bệnh tâm thần, nó liên quan lắm đấy. Đó là khi con tim bị thương, bị hen hay bị suyễn gì đó, thì nó lại thúc giục trí óc làm những điều-khác-lạ để giải tỏa những cảm giác không đặt được tên kia.

Nói về cô, một bệnh nhân tâm thần thứ thiệt, vì sao ư? Vì mọi người đều nói như thế, đều cho rằng cô có bệnh. Chứng bệnh của cô có tên là Hội chứng rối loạn sau đả kích. Khi cô lên tám, ba cô hay la mắng mẹ cô, suốt ngày rượu chè, sau khi về nhà thì lại sử dụng bạo lực với mẹ cô. Tuổi thơ cô lớn lên cùng với tiếng quát tháo, chửi mắng, âm thanh nức nở, thút thít của tiếng khóc kiềm nén. Cho nên, bây giờ cô rất bất bình thường. Ừ thì cô cũng có một thời kì bình thường như mọi người đấy thôi, đi học, đến trường, quen bạn bè, bạn trai, bạn gái, người yêu. Nhưng có một ngày đột nhiên cô hoang tưởng. Cô luôn nhìn thấy những hình ảnh trước kia và bắt đầu tưởng tượng ra mọi thứ lung tung về cái quá khứ đó. Nguyên nhân là do, cô gặp lại cha mình, ông ấy đang đánh người – không phải mẹ cô, mà là người vợ mới của ông ta. Thế là mọi người khuyên cô vào viện điều trị.

Hằng ngày, cô uống thuốc an thần, tâm bình khí hòa với khung cảnh xung quanh, xanh, tươi và yên tĩnh. Ngoại trừ thỉnh thoảng có một bệnh nhân nào đó gào thét đòi về nhà, hay là một bệnh nhân không bình thường nào đó nhập viện mà huyên náo cả lên.

- Bệnh nhân Nhi, hôm nay cô thấy thế nào? – Bác sĩ Việt vừa khám bệnh và theo dõi bệnh án vừa hỏi.
- Tồi ỉn lắm, tinh thần tốt, cơ thể tốt. – Cô trả lời.
- Ừ, vậy tiếp tục dùng thuốc và trị liệu như cũ nhé, coi chừng ngày cô xuất viện không còn xa đâu. – Bác sĩ Việt cười nói.
- Tôi biết chứ, mọi người cứ thích yêu cầu tôi vào đây chứ tôi cảm thấy không cần thiết tí nào, nhưng dù sao cũng cảm ơn bác sĩ. – Nhi cười nói.
- Haha, cô không biết chứ, mọi bệnh nhân khi vào đây đều nói như thế đó. – Ông lại cười.

Nhi không nói gì cả, cô là bệnh nhân tâm thần mà, không nên cãi lại bác sĩ, đây chính là cơm cha áo mẹ à, đắc tội không tốt nói không chừng cô ở mãi trong này mất.

Song, bác sĩ Việt sang giường kê bên và bắt đầu khám bệnh chuẩn đoán. Giường này mọi hôm đều có người. Nhi tò mò nhìn qua. Đó là một người đàn ông, cao lớn, nhìn chiếc giường xem, mặc dù dựa lưng vào thanh chắn nhưng chân của anh ta lại dưng cả thanh chắn bên dưới, thật là dài mà. Tiếp theo là khuôn mặt, nhìn cũng chuẩn men đấy, dễ nhìn, nhưng tiếc thật lại bệnh tâm thần. Hình như cảm thấy được ánh mắt cô quét qua quét lại đánh giá anh, bệnh nhân kê bên rút cuộc cũng nhìn lại cô. Ánh mắt anh chạm vào ánh mắt cô, cô cũng không lúng túng tí nào, cười lên cái nào, xả giao thôi. Có đôi khi nói cô "bệnh tâm thần" cũng không sai tí nào, người cô là sắt đá, mặt là bánh dày, cô luôn cư xử không bao giờ giống bất kì ai trên thế giới này trong những tình huống mà bất kì người nào cũng làm như này như nọ, nhưng cô thì khác. Thấy cô mỉm cười chào hỏi, anh khựng lại vài giây rồi cũng mỉm cười chào hỏi.

Hai bệnh nhân tâm thần nhìn nhau cười, cái tình huống gì thế này? Anh chợt ngừng đầu lên hỏi:

- Cô kia là ai vậy bác?

- À bệnh nhân đó à, cô ấy tên Ái Nhi, vào đây mới được một tháng thôi. – Bác sĩ Việt nói.
- Bệnh gì?
- Chỉ bị tí kích thích nhỏ do những việc ám ảnh trong quá khứ.
- Vậy là nhẹ à?
- Rất nhẹ, có thể xuất viện ngay tức khắc nhưng người nhà cô ấy muốn cô ấy điều dưỡng thật tốt. – Ông rất kiên nhẫn giảng giải này nọ cho anh nghe. Bởi vì đây cũng chính là một trường hợp sốc tinh thần do nhớ lại những chuyện không vui trong quá khứ. Ông rất vui nếu hai người có thể tiếp xúc với nhau, cùng nhau chữa trị căn bệnh như một khối u ác tính nằm trong tim mỗi người ngày qua ngày kia. Quá khứ lúc nào cũng tàn nhẫn, ông luôn chứng kiến những điều đó.
- Ô, hiếm có. Mới này cô ấy còn cười thật rạng rỡ với tôi, tôi cứ tưởng là cô ấy bị bệnh nặng lắm chứ. – Anh cười nói.
- Cô ấy cười với cậu à? Vậy thì hai người đã làm quen với nhau rồi. Nằm viện cậu cũng chán đúng không? Hay là thỉnh thoảng sang bên kia nói chuyện với cô ấy nhé. Cô ấy rất dễ thương đó, có khi nào cô ấy là một nửa này kia nọ của cậu thì sao? – Ông ngạc nhiên và nở một nụ cười thật tươi, và cũng rất chân thành khuyên bảo.
- Bác này, bác nghĩ thế nào mà bảo cháu vào viện tâm thần tìm bạn gái, ngoài kia đầy rẫy gái kia, ít ra cũng bình thường hơn cô ấy. – Mặt anh méo xẹo, nói chuyện đi đâu vậy bác già này.
- Thôi thì nói chuyện kiểu bạn bè thôi, được chứ? – Bác sĩ Việt xua tay nói.
- Không rảnh. – Anh càu nhàu.

Haizz...Người trẻ đúng là thiếu kiên nhẫn. Thôi thì tội cái thân già này đi một chuyến qua bên kia kêu cô ấy làm bạn với cậu một tí là được chứ gì? Nghĩ vậy, ông cũng không nói gì tiếp nữa mà thu dọn dụng cụ chuẩn bị đi khám cho bệnh nhân khác.

Anh cũng yên lặng nắm đó. Suy nghĩ về bản thân.

Anh không nghèo tiền bạc nhưng lại thiếu thốn tình cảm của cha mẹ.

Đầu tiên, năm lên 10, anh tận mắt nhìn thấy vì cứu anh khỏi bọn bắt cóc mà cha anh phải chết dưới phát súng đoạt mạng kia. Anh nhìn thấy rất rõ, chứng kiến hết thấy quá trình. Cuối cùng anh chỉ thấy máu màu đỏ tươi của cha anh, ông ôm chặt anh vào lòng và hứng chịu phát đạn thay anh.

Tiếp theo, mẹ anh vì thế mà luôn luôn hờ hững, không lạnh không nóng với anh. Chỉ và anh, người con này là do mạng của người mẹ yêu quý nhất đổi về. Anh biết dù mẹ có yêu anh bao nhiêu thì cha anh vẫn là người có vị trí thứ nhất trong lòng mẹ.

Và, cuối cùng, vì nghe tin cha mất mà mẹ đánh mất đi đứa con nhỏ còn trong bụng, đó là đứa em nhỏ còn chưa ra đời của anh. Anh vẫn luôn nhớ ánh mắt của mẹ, ánh mắt như muốn hỏi anh, tại sao vì anh mà mẹ phải mất nhiều thứ như thế. Từ đó, chỉ có người Bác này ở bên cạnh anh.

Anh không hề tâm thần hay này nọ, chỉ là anh không thể nào quên được khuôn mặt đầy máu của cha, ánh mắt như muốn đâm anh ngàn nhát kia của mẹ. Thế là anh yêu cầu được điều trị. Hàng đêm anh đã thức giấc vì mơ lại những chuyện không vui này. Lại có hàng đêm anh không ngủ được vì nhớ lại những kỉ niệm vui vẻ của những năm trước khi cha qua đời. Sau khi giao phó công việc cho thân tín, anh đã yêu cầu bác anh – bác sĩ Việt điều trị chứng bệnh mất ngủ vì tưởng niệm quá khứ này của anh.

Đúng vậy, anh- Nguyễn Đăng Duy- không hề bệnh tâm thần như những người trước mặt, phía kia, phía này, hay cô gái kia. Chỉ là anh không muốn phải giày vò mình trong quá khứ nữa mà thôi.

- Này anh ơi!

Đang miên man suy nghĩ thì một giọng nói ngắt ngang. Anh nhìn sang bên cạnh. Cô gái ấy mỉm cười nhìn anh. Và hình như đúng là cô mới vừa gọi anh.

- Này anh ơi!

- Này! Anh không những tâm thần còn bị câm điếc nữa à? – Cô nhăn mày hỏi.

- Tôi không điếc, cảm ơn.

- Không điếc sao tôi gọi không trả lời?

- Người không quen không cần thiết phải trả lời.

- Khi nãy chẳng phải chúng ta cười chào hỏi rồi hay sao, tôi và anh đã quen biết rồi.

- Thế cô biết tôi tên gì không?

- Không.

- Thế tôi biết cô tên gì không?

- Không.

- Ủ, vậy là chả quen nhau.

- Nhưng mà, không biết thì hỏi. Anh à, anh tên gì, bao nhiêu tuổi, làm việc gì, bệnh gì thế?

Hỏi gì mà lăm thế, đang điều tra lí lịch phạm nhân à?

- Cô trước khi vào viện từng là cảnh sát à? – Anh nhíu mày hỏi.

- Không, tôi là kỹ sư thiết kế game. – Cô thắc mắc sao anh lại hỏi vậy, cô và cảnh sát có liên quan gì nhau đâu.

- Thế mà cứ tưởng.

- Sao, tưởng cái gì? – Cô nheo mắt nhìn chăm chăm anh, như rất mong chờ đáp án của anh.

- Cô hỏi chuyện làm quen mà cứ như hỏi cung phạm nhân. – Anh nhàn nhạt trả lời, mặt cô thật ngốc, đúng chuẩn tâm thần rồi.

- Vậy à, cho tôi xin lỗi, thế anh trả lời đi. Hân hạnh làm quen anh, hàng xóm mới, tôi là Đặng Lê Ái Nhi, có thể gọi tôi là Nhi, mới vào được 1 tháng.

- Tôi là Nguyễn Đăng Duy, không có bệnh, sớm chuyển đi thôi, không cần bạn bè thân thiết.

- Anh nói kì vậy- Nhi nhăn mi – Anh có ở đây lâu không tôi không cần biết, chỉ là một ngày anh còn ở lại đây thì tôi sẽ làm quen với anh, nói chuyện với anh. Bác sĩ nói bệnh nhân tâm thần nặng thường nghĩ mình

không có bệnh, cứ cho rằng mình sẽ xuất viện ngay, tôi hiểu mà. Tôi sẽ cố gắng nói chuyện với anh để trợ giúp phần nào bệnh tình của anh. – Cô vừa nói, vừa cười, còn đưa tay ra làm quen.

Bệnh nhân tâm thần nặng!!!! Tức chết anh thôi.

- Cô mới là bệnh nhân tâm thần nặng đó. – Anh bức tức, chuyển tư thế nằm quay mặt sang bên kia, không thêm nhìn mặt cô nữa. Không hiểu sao anh cảm thấy nụ cười kia thực rất đáng ghét a.

- Này...này anh! Tôi xin lỗi. Tôi sẽ không nói anh như vậy nữa. Tôi hiểu mà. – Trong câu nói cô còn lộ rõ ý tứ là " Tôi biết anh là bệnh nhân tâm thần nặng nhưng tôi không nói ra đâu" làm anh tức đến ngực phập phồng.

Đúng là sai, sai, hoàn toàn sai, bác cứ bảo cô ấy dễ thương, dễ ghét thì có. Thế là nguyên ngày hôm đó, anh không thêm nhìn mặt cô, không thêm nói chuyện với cô.

Đàn ông gì mà nhỏ nhen, ích kỉ, mới nói thế đã giận rồi, cô nghĩ. Nhưng ở đây cô cũng buồn bực, trông trải quá, có người chọc ghẹo cũng vui.

Thế là sau hôm ấy, một tràng diện mới xảy ra.

Cô gái giường số XX luôn quan tâm, giúp đỡ, trò chuyện với chàng trai giường số XY.

Chàng trai giường số XY thì ngược lại, luôn hậm hực, cãi cọ với cô gái giường số XX và gây nên dư luận không tốt cho anh.

Bác gái giường A nói, chàng trai ấy cứ ăn hiếp cô gái nhỏ kia, thật đáng đánh.

Ông cụ giường B nói, ôi giời, nằm bệnh viện tâm thần toàn người điên, cứ làm trò loạn cả lên. Cũng may mình không điên như họ.

Cậu bé giường C nói, chú thím này đang chơi trò gì thế, con cũng muốn tham gia nè.

Ngày qua ngày, hình như khoảng cách giữa hai con người không còn xa nữa. Duy bắt đầu chấp nhận sự huyền ảo của Nhi như một thói quen, còn Nhi, mỗi ngày không chọc Duy cái này cái nọ cái kia thì cô ăn không ngon ngủ không được.

Hôm nọ, Nhi gặp ác mộng. Cô mơ thấy cha cô lại trở về tìm mẹ và cô. Ông ấy lao vào nhà đập phá và từng cú đá rơi trên lưng mẹ cô, còn cô đang được mẹ cô che chắn. Cô khóc òa lên trong cơn mơ cũng như trong thực tại.

Đang ngủ yên tĩnh, Duy tự nhiên giật mình dậy thì thấy cô gái kia cứ khóc suốt. Anh thấy là lạ, vén chăn lên rồi đi qua giường cô. Anh thấy cô vừa khóc vừa la hét. Không thể làm gì khác anh liền vực cô dậy và ôm cô vào lòng rồi xoa xoa lên lưng cô. Đây là việc anh đã làm chục lần rồi, cứ mỗi lần cô gặp ác mộng, anh sẽ ôm cô và xoa xoa, cô sẽ tỉnh dậy và thút thít trong lòng anh. Sau đó, anh đỡ cô ngủ lại, rồi tiếp tục trở về giường mình, ngủ.

Hôm kia, Duy mơ một giấc mơ, về gia đình anh, hạnh phúc và vui vẻ, đột nhiên, khuôn mặt đầy máu của cha xuất hiện, tiếp theo là ánh mắt kia của mẹ anh, cứ xoay đi xoay lại, ảo ảo mơ mơ trong đầu anh. Anh giật mình tỉnh giấc, Nhi cũng tỉnh giấc theo. Cô vốn ngủ không sâu. Cô thấy thế thì bước đến bên anh. Nhi đưa tay mình lên trán anh, lau đi những giọt mồ hôi rồi xoa nhẹ hai má anh, ôm eo anh, áp đầu anh vào ngực mình, như truyền hơi ấm cho anh. Hành động này cô đã làm rất nhiều lần, mỗi khi gặp ác mộng, anh đều giật mình rồi thức giấc cả đêm không ngủ được và nhiệm vụ gian khổ của cô là dỗ đứa bé khó tính này đi vào giấc ngủ. Cô nói.

- Không sao rồi, bây giờ anh nhắm mắt lại thì sẽ thấy một cánh đồng màu xanh biếc của lá và hoa, trong đó có những người anh yêu thương nhất, chưa từng mất đi ai cả. Nào nhắm mắt lại, em sẽ luôn ở bên cạnh anh.

Anh từ từ cũng thiếp đi, cô cũng nhanh chóng quay lại cái ổ của mình. Cứ thế, trôi qua bao nhiêu ngày giờ, họ liền trở thành liều thuốc cho nhau.

Anh đến gặp bác để tìm hiểu bệnh tình của cô.

Cô đến gặp bác sĩ Việt để nói về bệnh tình của anh.

Bác sĩ Việt rất là vui vẻ, không biết từ lúc nào, hai người trẻ này đã bắt đầu quan tâm đến nhau và làm cho người già này rất là hài lòng. Có lẽ ông nói cũng không sai, đây chẳng phải là người yêu kiếp này của cháu ông hay sao, cô gái này rất tốt bụng và kiên cường, lớn lên trong hoàn cảnh như vậy nhưng không hề mất đi trái tim tinh khiết của chính mình. Ông không còn gì là không hài lòng.

Ông chính là anh trai của ba Đăng Duy. Ông biết tất cả mọi việc không phải là lỗi của Đăng Duy, cậu ấy chỉ là người bị hại. Em trai ông mất, cháu nhỏ cũng mất đi, ông cũng đau lòng, em dâu cũng đau lòng nhưng có lẽ nỗi đau ấy không thể nào lớn bằng nỗi đau của Đăng Duy. Thằng bé tận mắt nhìn thấy cha mình chết trước mặt mình, còn hơn nữa là vì mình, áy náy, đau xót, dẫn vật có đủ trong tâm hồn còn trẻ thơ của nó lúc đó, thêm vào đó là nỗi đau mất cha còn đang dâng lên trong lòng. Thằng bé lại bị mẹ mình hận thù, có còn nỗi đau nào lớn hơn nữa hay không?

Cho nên, Đăng Duy luôn bị ác mộng, ám ảnh, luôn bị vây trong chính cái thế giới của đau khổ và thù hận mà người mẹ mình hết sức thương yêu dành cho. Nhưng ông không khuyên được ai cả, cho dù ông đã hết sức cố gắng nói rõ chuyện này cho Như Phương – mẹ của Đăng Duy nghe nhưng bà ấy căn bản không muốn nghe. Ông nghĩ có lẽ Như Phương cũng nên cần điều trị một chút. Ông nên khuyên bà ấy.

Khi hai con người biết chuyện thì hết sức đau lòng cho anh/cho em. Duy và Nhi luôn tự nói rằng sẽ luôn ở bên cạnh và giúp đỡ anh/em ấy vượt qua nỗi đau của quá khứ. Tình cảm cứ mỗi ngày một nhiều.

Cô đã rất lâu không còn mê sảng nữa, cũng không hay nằm mơ thấy ác mộng nữa. Lúc nào, cô cũng nghĩ rằng sẽ có một người luôn bên cạnh mình, anh ấy sẽ không để cho những cơn ác mộng xấu xí ấy xâm phạm đến tâm hồn mình, mình sẽ ngủ ngon thật ngon để sáng mai còn nhìn thấy anh ấy nữa.

Anh cũng đã rất lâu không mơ những thứ kì quái kia nữa, anh lại bắt đầu mơ về một cô gái. Anh biết cô ấy chính là chỗ dựa tinh thần cho anh. Chỉ cần cô xoa má anh, hay đặt một nụ hôn lên đó thì anh lại thấy mình có là ai đi chăng nữa thì mình cũng hạnh phúc quá rồi. Ôm cô vào lòng, vùi mặt vào ngực cô, vào tóc cô, ngửi mùi hương cơ thể cô, anh tự nhiên thấy lòng mình nhẹ nhàng quá, không còn đau đớn hay cừu hận gì nữa. Chỉ còn lại sự bình yên mà cô dành cho anh.

Cô nói rằng.

- Em rất thích anh, nhưng anh à, gia đình em không tốt tí nào, em không xứng với anh.

Anh trả lời cô bằng một nụ hôn lên trán.

- Em có một gia đình không hoàn chỉnh nhưng anh lại mất đi cả một gia đình vào tay mình, anh còn cảm thấy anh không xứng với em nữa kia.

Cô lại nói.

- Nhưng mà em bị bệnh tâm thần, em sẽ thường hay mơ sảng, nói lung tung, thậm chí sẽ đánh người, sẽ đánh anh.

Anh lại hôn lên tóc cô.

- Anh cũng mắc bệnh tâm thần, có khi anh sẽ không ngủ được mà bức bối la mắng em, có khi anh lại ngủ mơ mà mơ này nọ rồi hết toáng lên.

Cô lại chun mũi.

- Gia cảnh nhà chúng ta thì sao. Lại cách quá xa, em chỉ có mẹ và một ngôi nhà nhỏ.

Anh cười nói.

- Anh không quan tâm, anh nuôi em, nuôi cả mẹ em. Người đã hi sinh cho em quá lớn, nghe chuyện của em mà anh thương bác lắm.

Cô rút cuộc cũng cười rạng rỡ.

- Tốt, nếu anh không thương mẹ em thì cút xéo đi là vừa.

Nói xong, cô thấy mình hơi nặng lời liền lấy lòng hôn lên mũi anh một cái nhẹ. Anh biết ngay lòng cô gái nghịch ngợm này nghĩ gì cũng chẳng trách móc chỉ nói.

- Em yên tâm, chúng ta là viên thuốc nhỏ của nhau. Em cần có anh, anh cũng cần có em, chúng sẽ ở bên nhau suốt đời, cuộc đời này em chạy không thoát anh đâu. Em có vào viện tâm thần đi chẳng nữa em cũng có thoát được anh đâu, thấy không?

- Ủ, thấy cũng đúng, vào đến đây lại có bạn trai, ngoài kia lại không có ai. Đúng là ý trời mà. Mà anh có thích em không? – Cô chọt chọt ngực anh, hỏi.

- Anh không thích em. – Anh nói

Nhưng mà...

- Anh này, em...không thêm...

- Anh yêu em... - Anh cười.

Cô đột nhiên bật khóc vì hạnh phúc. Có lẽ cô luôn luôn nghĩ rằng cuộc đời này, cô sẽ chỉ cô đơn một mình, không dám yêu ai, không ai dám yêu cô. Nhưng mà giờ đây, đã có một người đàn ông cô yêu và người ấy cũng yêu cô. Cô mỉm cười trong nước mắt. Cô muốn nói cho mẹ nghe, cô đã tìm được một người đàn ông có thể yêu cô và bên cô, không như cha. Cô không biết tình yêu này có là mãi mãi hay không, nhưng ít ra bây giờ cô biết, cô cảm nhận được bệnh của trái tim anh là vì cô. Vậy hãy để cô sống buông thả một chút, tận hưởng hết tình yêu này đi.

Xoa xoa hai má cô, anh đau lòng nói.

- Em còn khóc, em khóc chưa đủ hay sao bệnh nhân Nhi, em có biết, em khóc anh sẽ phải dỗ dành em, anh còn...đau lòng nữa đấy, cho nên, hứa với anh, đừng rơi nước mắt vì ai cả. Cho dù là vì anh.

- Em khóc là vì vui mừng, vì anh yêu em nhiều như vậy.

- Ủ, anh biết. Còn em có yêu anh không? – Anh dịu dàng hỏi.

- Tất nhiên là như anh rồi. Chúng ta là thuốc của nhau, sinh ra là dành cho nhau nếu như thiếu mất đi vị thuốc là anh thì trái tim em sẽ bệnh nặng hơn, nó sẽ khổng chế tinh thần em làm những chuyện em không

thích, em mong là em sẽ không cần vào viện tâm thần này lần nào nữa. – Cô cười tí mắt, vươn tay lau đi những giọt nước mắt chưa kịp khô.

- Anh cũng vậy. – Anh hôn lên má cô.

- Hèm hèm....Đây là bệnh viện tâm thần của thành phố, đề nghị cô cậu kiểm chế không thể hiện tình cảm nơi công cộng. – Bác sĩ Việt từ ngoài cửa đi vào cười nói.

- Bác/ Bác sĩ. – Hai người ngượng ngùng.

- Được rồi, hai người ngày mai có thể xuất viện, bệnh viện không còn thuốc nào có thể điều trị cho hai người cả, chỉ có thể nhờ vào phương thuốc hai người tự cấp cho nhau mà thôi.

- Cảm ơn, bác.

- Rất cảm ơn, bác sĩ Việt.

- Gọi bác luôn đi. – Ông nhìn Nhi nói.

- Vâng...bác..- Nhi ngập ngừng gọi thành tiếng.

- Tốt. Hai người thì tốt rồi, ông già này thì chẳng tốt tí nào. Tôi già thế này rồi mà còn phải lo lắng cho mấy người từ cha mẹ đến con cái, ôi khổ cái thân già này. Tôi nói này, hai người tuy bình thường rồi, nhưng hãy luôn nhớ rằng muốn cưới chuông thì phải tìm người buộc chuông. Ám ảnh của quá khứ có qua hay không là do chính bản thân mình phải đối mặt với chính nó, vào đây cũng chỉ là một biện pháp trốn tránh mà thôi, tôi là bác sĩ chứ không phải thần hay thánh. Tôi có thể dùng cam lộ làm dịu đi tâm tình nhưng không thể chữa tận gốc, hãy tìm gốc rễ của nó mà đoạn nó đi. – Ông chậm chậm nói, trên khuôn mặt là bao nhiêu lo lắng cho đứa cháu đáng thương kia.

- Bác....

- Cứ thử một lần đi, Nhi thì đi gặp cha mình, Duy thì đi gặp mẹ mình đi. Không sao cả, nỗi đau các con đã nhận rồi, nếu họ vẫn còn như lúc trước thì hai con cứ bỏ mặt họ đi. Sống vì mình và sống cho người xung quanh, không cần quan tâm tới họ nữa. Ta nghĩ hai đứa con có nhau cũng đủ hạnh phúc rồi. – Ông xoa đầu Duy hiền từ nói.

Ngập ngừng một lúc đâu, cứ tưởng như hồi tưởng lại nữa đời người. Duy nói:

- Con sẽ nghe lời bác, con sẽ đi gặp mẹ lần cuối. Còn em?

- Con cũng muốn dừng cảm một lần. – Cô không nhìn Duy chỉ nhìn thẳng vào Bác sĩ Việt và nói.

Và rồi chuyện gì đến thì nó rồi cuộc cũng đến. Nguyễn Đăng Duy về nhà thăm mẹ.

Đứng trước cổng ngôi nhà quen thuộc đó, anh không biết tâm tình của mình là vị gì, căn nhà này, từng là tổ ấm chứa đựng biết bao tiếng cười. Đã 18 năm trôi qua, nó vẫn vậy, vẫn thân thuộc như ngày nào, nhưng mà cảnh còn người đã mất.

- Anh đừng lo lắng, em sẽ luôn bên cạnh anh. – Cô khoát tay anh, an ủi.

Chính cô yêu cầu được đi cùng anh, cô muốn từ nay nhân sinh của cô và anh sẽ cùng bước từng bước, dù là khổ đau,tha thứ hay từ chối thì họ cũng sẽ trải qua cùng với nhau. Anh không đáp, chỉ yên lặng nắm chặt lấy tay cô. 18 năm rồi, anh đã 28 tuổi rồi, anh đã về đây. Bước đến cánh cổng, anh khó khăn vươn tay lên bấm chuông. Không lâu sau, một người phụ nữ trung niên đáng vẻ hiền từ nhưng lại tạo cho người ta một

cảm giác khó gần, bà bước từng bước về phía họ. Bà ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh thì lời nói trong miệng cũng lặng thinh nuốt vào. Bà nhìn anh một lúc lâu thật lâu. Cô thấy rõ ràng, trong mắt bà hình như không hề có một tia hận thù nào, nói sao nhỉ, hình như trong đó còn chứa đựng một nỗi buồn, sự mất mát và nhiều hơn là bất đắc dĩ.

Một lúc lâu, cả hai người không nói gì.

- Con xin chào bác. – Nhi bước lại gần bà lên tiếng chào.

Không khí trầm lặng đột nhiên bị phá vỡ và cả hai bắt buộc phải lên tiếng.

- Thưa mẹ con mới về. Đã lâu không gặp. Mẹ vẫn khỏe chứ? – Anh nhàn nhạt nói, không nhìn ra bất kì cảm xúc nào trên khuôn mặt anh.

Bà nghe vậy, cũng nhẹ nhàng thở ra.

- Vào nhà đi. – Nói xong bà dẫn đầu đi vào nhà.

Nhìn xung quanh, bao nhiêu cảm xúc lại ứa về. Như Phương và Đăng Duy đều đang chìm đắm trong nỗi nhớ của riêng mình.

Bước vào phòng khách, bà bảo hai người ngồi xuống sofa và xuống bếp bưng lên hai ly nước lọc và mời họ dùng.

Cô nhìn mẹ Duy và lễ phép nói.

- Xin chào bác gái, rất xin lỗi vì đã đến mà không có quà gì biếu bác. Con tên là Ái Nhi. Bác có thể gọi con là Nhi. Con là bạn gái của anh Duy.

- Xin chào cháu. – Bà nói.

Sau khi chào hỏi thì không khí lại rơi vào sự yên tĩnh lần nữa, không ai nói gì.

Ngồi xuống sofa anh trầm mặc ngẩng đầu lên nhìn mẹ anh. Khóe môi anh mấp máy mấy cái và rồi cũng quyết định nói ra.

- Mẹ à.

- Con không cần nói. Mẹ biết hôm nay con đến đây là vì việc gì. – Bà cắt ngang câu nói của anh và nói tiếp – Nếu con thích con bé này thì cứ đến với nhau, mẹ không can thiệp.

- Nhưng mà...

- Không có nhưng mà, nếu như chỉ có vậy, con có thể ra về được rồi. – Bà lại lạnh ngắt cắt lời.

Anh hít sâu vài cái để cố gắng bình tĩnh lại, anh không muốn chưa được mấy câu nói mà mình đã tức giận bước ra khỏi cửa, chẳng phải đã ổn phí tâm sức của Ái Nhi. Cô ấy luôn mong muốn anh vui vẻ.

- Mẹ à, con đến đây không chỉ vì chuyện này. Con đến đây là muốn nhận lỗi với mẹ.

Anh chột bước khỏi sofa và đi sang phía mẹ anh, quỳ xuống.

- Con biết, đã bao nhiêu năm trôi qua mà chuyện đáng buồn kia vẫn luôn ám ảnh mẹ con chúng ta, con rất mong mẹ có thể tha thứ cho con. Con không muốn ép mẹ phải đồng ý nhưng mà mẹ làm ơn hãy nhìn con

một chút, coi như nhìn một đứa con nuôi, hãy cho con làm tròn đạo hiếu với mẹ. Con biết tất cả mọi chuyện đều là lỗi của con. Nếu năm đó con không đi lung tung sẽ không bị bắt cóc, và cha sẽ không phải..., em con cũng sẽ không phải...Con không bao giờ mong muốn chuyện đó xảy ra nhưng mẹ à, cái gì rồi cũng sẽ qua đi, bao nhiêu năm trôi qua rồi, mẹ đừng đau khổ nữa. Hôm nay con đến đây, mục đích duy nhất của con là đón mẹ về ở cùng con. Mẹ, hãy để người con bất hiếu này phụng dưỡng mẹ những năm tháng sau cùng của cuộc đời này. Mẹ nhìn xem, cô ấy sẽ ở cùng con với mẹ, còn có mẹ cô ấy nữa. Cả gia đình chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau.

Hai dòng nước mắt cứ lăn dài trên mặt anh, trên mặt cô. Bà cũng khóc.

Anh nắm lấy tay bà, đặt vào tay mình.

Bà lau giọt nước mắt trên mi, nhắm hờ hai mắt lại. Một hồi lâu sau, bà cũng quỳ xuống, ôm anh.

- Mẹ xin lỗi, mẹ biết tất cả là do mẹ ích kỉ, mẹ biết rõ, lỗi không phải ở con, cũng không phải lỗi của ai cả. Chỉ là khi nhìn con, mẹ lại nhớ đến khuôn mặt đầy máu của cha con, nhớ đến đứa bé còn trong bụng mẹ kia, đứa bé mà ngày nào mẹ cũng trò chuyện, ngày nào nó cũng đạp mẹ. Mẹ rất ích kỉ, mẹ biết. Bao nhiêu năm nay mẹ không lúc nào là không nhớ con. Mẹ nhớ đứa bé trai đáng yêu lúc nào cũng làm nũng với mẹ, nhớ cả những lúc con khóc nháo, con lần đầu gọi mẹ, lúc con biết đi...Mẹ nhớ con nhiều lắm, Đăng Duy. Nhưng mẹ không gặp con được, mẹ không làm được. – Bà khóc òa lên như một đứa trẻ, có lẽ đây chính là nỗi lòng của người làm mẹ, yêu nhưng không thể chạm, muốn đến bên cạnh nhưng lại sợ.

Anh cũng ôm chặt lấy cơ thể mảnh mai của mẹ vào lòng.

- Không sao đâu mẹ à, mọi chuyện đã qua rồi. Mười mấy năm quá đủ để nhớ thương rồi, chắc cha và em ở trên trời cũng không mong muốn mẹ con mình thế này. Khi đó, con đã hứa với cha sẽ chăm sóc cho mẹ, bảo vệ mẹ, làm cho mẹ thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian. Con sẽ thay cha yêu thương mẹ. Con sẽ vừa làm người con thứ nhất, vừa là người con thứ hai của mẹ.

Mẹ anh chỉ có thể gạt đầu và để cho những giọt nước mắt hạnh phúc chảy dài trên má. Hai người ôm nhau thật lâu, thật lâu, lâu đến nỗi thời gian như ngừng trôi. Đến cuối cùng, Nhi cũng phải đóng vai nhân vật phản diện, phá bỏ giây phút đoàn tụ ấm áp này của hai mẹ con.

- Này, bác à, anh à, hai người có đau gối không? – Cô chớp mắt hỏi.

Như Phương và Đăng Duy giật mình và nhìn về phía Nhi, cô lúc này nhìn chăm chăm họ và nở nụ cười nói.

- Hai người đã đói chưa, con sẽ vào bếp làm vài món ăn nhé!

Để cho hai mẹ con ôn chuyện để hiểu nhau hơn, cô cũng nhanh chóng đứng dậy và đi xuống bếp bắt đầu chiến đấu.

Trong lúc Nhi ở phòng bếp. Hai mẹ con còn chưa giữ lại nhịp cảm xúc bởi câu nói của Nhi. Có đau gối không à? Hình như hơi bị sát phong cảnh.

- Con trai, mẹ thích cô ấy. – Bà Như Phương cười nói.

- Ủ, con rất thích cô ấy. – Anh cũng cười, rạng rỡ. Hôm nay là ngày anh hạnh phúc nhất trong gần 30 năm sống trên đời.

- Con sao quen được con bé này?

Anh cũng không ngại kể tất tần tật chuyện anh vào viện gặp cô và hai người yêu nhau. Anh còn kể cho mẹ nghe quá khứ của cô, bộ dạng anh cũng rất thấp thòm lo lắng, anh cứ sợ mẹ sẽ không chấp nhận hoàn cảnh của cô. Nhưng...

- Thì ra...thì ra...nhìn con bé cứ nghĩ nó sống tốt lắm, lạc quan lắm nhưng không ngờ cũng có một tuổi thơ đau đớn như vậy...Con nhất định phải đối xử tốt với nó đấy. Con bé đã yêu con thế kia mà.

- Dạ, tất nhiên rồi. Cô ấy chính là liều thuốc tiên cho thể xác lẫn tinh thần con, ông trời đã mang đến cho con. – Anh cười ôn nhu nhìn về phía phòng bếp.

Cô, dù có ra sao, cũng phải ở bên cạnh anh suốt đời này, cô đừng hòng có dị tâm, ai cũng đừng mơ có dị tâm với cô.

Sau khi cô nấu xong, 3 món mặn, 1 món canh, cả ba người ngồi xuống dùng cơm trong vui vẻ. Đây chính là hạnh phúc gia đình trong truyền thuyết. Anh đã mất giờ có lại. Cô thiếu sót lâu rồi giờ mới cảm nhận được. Trời không diệt người có tình.

Ra mắt mẹ anh xong, đến lượt anh ra mắt mẹ cô. Mẹ cô hơi bị khó một chút. Vì bà nghĩ bà phải tìm một người đàn ông tốt nhất thế gian này cho con gái bà, bà không muốn con gái tội nghiệp lại bước trên con đường của bà.

Hôm ấy là một ngày thật đẹp, anh mặc veston sang trọng, tay cầm quà này nọ. Cô mặc một chiếc váy dài, xinh đẹp. Cô dẫn đầu bước vào nhà. Mẹ cô từ trong bếp bước ra liền thấy cô và đặc biệt là đã thấy người đàn ông lịch sự đi sau lưng con gái mình. Bà nghi ngờ, dạo này con gái nằm viện mà, sao lại có thời gian quen bạn trai.

- Con về rồi à? Bác sĩ nói sao? Hết bệnh chưa? – Bà xoa đầu con gái, bảo cô ngồi xuống, trực tiếp bỏ qua anh chàng kia.

- Cháu chào bác. – Người bị xem nhẹ kia, tức tối lên tiếng nhưng thái độ vẫn một mực cung kính.

Bà nghe thanh âm này, liền nhìn về phía chàng trai đứng ngay cửa chính.

- Mời ngồi. – Bà nói.

- Cháu chào bác, hôm nay mạo muội đến thăm bác, cháu có ít quà đây ạ. – Anh lúng ta lúng túng, vụng về đưa quà cho mẹ Nhi.

Bà chân chừ nhìn con gái. Nhi thấy thế thì đưa tay nhận lấy túi xách từ tay Duy.

- Mẹ, đây là Nguyễn Đăng Duy, bạn trai con. – Nhi cười tươi, giới thiệu. – Còn đây, mẹ em. Người mẹ vĩ đại nhất trong lịch sử nhân loại.

- Đây là bạn trai con à. Ừ, được rồi. – Bà tỏ ý đã nghe và cụp mắt xuống.

- Sao ạ? – Anh khó hiểu hỏi, vậy là bác gái chấp nhận anh rồi à?

- Nhi à, con ra quán bác Tâm mua cho mẹ chai dầu hào đi, mẹ đang xào đồ mà hết dầu hào rồi. – Mẹ cô nhìn cô, dúm vào tay cô tờ 20k, thúc giục nói.

- Thế còn?...- Nhi thắc mắc.

- Cứ để đấy, mẹ có thể ăn thịt được nó à. – Mẹ cô trừng mắt nhìn cô.

- Dạ. – Nhi không biết làm thế nào, chỉ có thể vâng lời bước ra cửa. Cô nghĩ thầm, cái câu "cứ để đấy" mẹ thường dùng khi đang làm thức ăn mà, có khi nào mẹ cô xào nấu luôn anh chàng kia không?

Nhi đi một lúc lâu, bà mới quay sang nhìn Đăng Duy.

- Thế nào? Cậu muốn sao? – Bà trở về ngồi trên ghế, nhìn chàng trai được gọi là bạn trai con gái mang về hỏi.

- Dạ....

Cuộc nói chuyện của mẹ và con rẽ trong truyền thuyết là đây.

- Sao, mẹ em nói gì?- Sau khi dùng bữa xong, cô kéo anh ra chiếc ghế đu trước nhà hỏi.

- Mẹ em rất thích anh, hỏi chúng ta chừng nào kết hôn.

- Nhưng mà....

- Nhưng sao? Em không muốn kết hôn với anh à? – Anh khó hiểu nhăn mi.

- Anh còn chưa cầu hôn con gái nhà người ta mà đòi kết với chả hôn. – Cô hờn dỗi nói.

- Được rồi. Em nói nhé, không cho phép không đồng ý. Lấy anh nhé, Ái Nhi. Cả cuộc đời này anh sẽ trao tặng riêng em, vì em mà sống, nếu anh có hai lời, trời cứ hại anh vào bệnh viện tâm thần suốt đời đi.

Anh quỳ xuống một chân, nâng hộp nhẫn trên tay hướng về cô gái đang ngồi trên xích đu.

Cô vỡ òa trong niềm hạnh phúc cứ tới liên tục.

- Tất nhiên rồi, người yêu dấu của em. – Cô cười đưa tay cho anh.

Thế là họ sẽ ở bên nhau, bây giờ, mai sau và có thể là mãi mãi.

Cho đến khi, da nhăn nheo, mắt mờ, tay chân không còn linh hoạt, có lẽ họ cũng sẽ đỡ nâng nhau cùng bước trên từng con đường.

Hết ngày hôm đó, mẹ cô nói với cô.

Con gái à, con đừng đi tìm cha con nữa. Ông ấy đã vượt biên qua nước ngoài rồi. Con cũng đừng nghĩ đến quá khứ hay ông ấy làm gì nữa. Con phải hạnh phúc và hạnh phúc luôn cả phần mẹ nữa con nhé.

Bà yêu thương vuốt tóc cô. Tối hôm ấy, cô và mẹ đã nói rất nhiều chuyện, về anh, về cô, về mẹ, về những dự định trong tương lai mà cô đã vẽ ra cùng anh.

Hai tháng sau, hai người làm tiệc cưới và họ dọn vào một căn hộ mới. Cô đón mẹ về ở cùng, anh cũng di dời xa giá của hoàng thái hậu Như Phương về gia đình. Hai người lớn tuổi đều đã trải qua những thăng trầm của cuộc sống, lại vô cùng hợp nhau, từ đó lại trở thành cặp xui gia thân thiết còn hơn chị em ruột.

Cuộc sống của hai người bình thường tiền tâm thần cuối cùng cũng hạnh phúc và ngập tràn màu sắc.

Khi trái tim yêu, dù là ai, dù là hoàn cảnh nào, chúng ta rồi cũng sẽ thấu hiểu nhau. Nhưng muốn thấu hiểu thì trước tiên chúng ta phải biết tập nói ra. Đừng bao giờ im lặng chỉ vì đau khổ, vì không dám thốt nên lời. Nếu có thể đến bên mẹ sớm hơn thì Đăng Duy đã không lãng phí 18 năm sống trong kí ức. Nếu Ái Nhi mạnh dạn nói với mẹ rằng cô ấy không bình thường trong những năm đầu tiên của

tuổi thành niên, có lẽ người mẹ kia sẽ dùng hết tình thương của mình để bao bọc đứa con gái này, cho cô lớn lên một cách tốt nhất, xóa đi hết những tổn thương trong tâm hồn bé nhỏ kia. Cho nên, hãy nói đi, khi chúng ta còn cơ hội. Nói ta cảm, ta đau, ta muốn, hay ta yêu cho người có thể mang đến cho ta sự bình yên nhất trong tâm hồn. Nói ra đi!